

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΚΑΡΜΑ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως της Σ. Έ. επί των αίρέσεων

(γ' μέρος)

Μέ ὅσα ἀναφέραμε μέχρι τώρα γιά τή δοξασία τῆς μετενσάρκωσης καί τό Κάρμα, μπορούμε νά ποῦμε συνοπτικά ὅτι, στήν πραγματικότητα, ἡ δοξασία αὐτή «δέν ὀδηγεῖ στήν ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά στήν ἐξουδετέρωσή της· δέν καλλιεργεῖ τίς σχέσεις ἀμοιβαίας εὐθύνης καί ἀγάπης ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους, ἀλλά τόν ἀτέρμονα ἐγωκεντρισμό. Ἡ πίστη αὐτή δέν γνωρίζει ἔλεος καί ἀπειλεῖ τά θεμέλια ὀλόκληρης τῆς κοινωνίας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας»¹.

Στή συνέχεια θά φωτίσουμε μερικές ἀκόμη πτυχές τῆς ἀντιχριστιανικῆς αὐτῆς δοξασίας, ἡ ὁποία συχνά προκαλεῖ σύγχυση ἀκόμη καί μεταξύ Ὁρθοδόξων χριστιανῶν.

6. Ἐνα σοβαρό καί δύσκολο πρόβλημα γιά τούς «μετενσαρκωτές»

Ἡ μεγαλύτερη δυσκολία καί ἀμφισβήτηση πού ἀντιμετωπίζει ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης εἶναι τό ἄλυτο πρόβλημα τῆς λήθης. Οἱ ἴδιοι οἱ θεωρητικοί τῆς δοξασίας αὐτῆς ἀποδέχονται ὅτι τό ἄτομο, κατά τήν νέα του ζωῆ συνοδεύεται ἀπό ἔλλειψη «μνήμης» τῆς προηγούμενης ζωῆς του, ἢ τῶν ζωῶν του.

Ἡ Τεκτονική Ἐγκυκλοπαίδεια, στηριζόμενη κυρίως στόν Papus, ἐπιδιώκει νά ὑπερπηδήσει τή δυσκολία αὐτή συνοψίζοντας ἐν προκειμένῳ ὅλους τούς ἰσχυρισμούς καί τίς ἀπόψεις τῶν «μετεμψυχωτῶν»: «Τό μετενσαρκούμενον ἐγώ δέν διατηρεῖ φυσικά συ-

γκεκριμένην ἀνάμνησιν τῶν προγενεστέρων του ὑπάρξεων, διότι αὕτη ἀποθηκεύεται ἔξω τοῦ κύκλου τῆς φυσικῆς του συνειδήσεως καί ἐντός τοῦ ἀμεταβλήτου ἐγώ. Ἡ ἀμνησία αὕτη ἀποτελεῖ εὐεργέτημα διά νά μή ἔχη ἡ ψυχὴ συνείδησιν τῆς ἀμαρτωλῆς τῆς ἴσως ἱστορίας κατά τήν ἐπί τῆς γῆς ἀνακύκλωσίν της, σκοποῦσαν τήν τελικήν της ἐξάγνισιν. Ἡ ἀνάμνησις ἐν τούτοις προηγουμένων βιώσεων εἶναι δυνατόν νά ἐπανέλθῃ εἰς ὠρισμένα καί ὀλίγα μόνον ἄτομα, τά περισσότερον τῶν ἄλλων ἐξελιχθέντα, τά ὁποῖα διά μακρᾶς προπονήσεως ἀναπτύσσουν δύναμιν ἐνοράσεως»². Ἡ λήθη εἶναι «ἀναπόψευκτη ἀναγκαιότητα γιά νά ἀποφευχθεῖ ἡ αὐτοκτονία». Γι' αὐτό, τό «πνεῦμα» πρέπει νά πιεῖ «ἀπό τό νερό τῆς Λήθης πρὶν ἐπιστρέψῃ στή γῆ». Αὐτό εἶναι «δειγμα πρόνοιας καί διευκολύνει τήν ἐξέλιξη»³.

Τότε ὅμως παραμένει τό ἐρώτημα: Ἄν εἶναι «εὐεργέτημα» νά μήν ἔχει ἡ συνείδηση τή μνήμη τῆς ἀμαρτωλότητάς της σέ μιά δῆθεν προηγούμενη ζωῆ της, τότε πῶς θά «πληρώσει», θά «ἐξοφλήσει» τό «κακό κάρμα» της πού τήν ἐπανεφέρε σέ μιά νέα ἐνσωμάτωση;

Ἡ θεοσοφίστρια Μπλαβάτσκι ὑποστηρίζει ὅτι τά φυσικά στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου «διαλύονται μετά τό θάνατο μαζί μ' ὅλα τά συστατικά τους, ἀφανίζεται λοιπόν κι' ἡ μνήμη μαζί μέ τόν ἐγκέφαλο»⁴.

2. Ἐνθ. ἄνωτ. σ. 607. Βλ. καί Papus, ἔνθ. ἄνωτ. σ. 125.

3. Papus, αὐτόθι, σσ. 100, 125

4. Ἐλ. Μπλαβάτσκι, Τό κλειδί τῆς Θεοσοφίας, σ. 143. Βλ. καί τῆς ἰδίας, Εἰς τήν χώραν τῶν γαλάζιων βουνῶν, μν. ἔργ. σ. 40.

1. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ., Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση, σ. 127.

Ἡ ἄλλη θεοσοφίστρια, ἡ Μπεζάντ, διαφοροποιεῖται ἐν μέρει: «Τό “Ἐγώ”, τό ἀληθινό “Ἐγώ” θυμᾶται. Ὁ ἄνθρωπος-κτῆνος εἶναι αὐτός πού δέν μπορεῖ νά θυμηθεῖ τά περασμένα, ἀφοῦ δέν ἔφθασε σέ τέλεια ἀνταπόκριση μέ τόν “ἀληθινό ἑαυτό” του». Τότε μόνο θά θυμηθεῖ, ὅταν τό νέο προσωπικό ἐγώ ἐνωθεῖ μέ τό αἰώνιο «Ἐγώ» καί συνταυτιστεῖ μ’ αὐτό (τόν «Δονητή»)⁵.

Ὁ Νικ. Μαργιορῆς ἐπιδιώκει νά ἀντιμετωπίσει τό πρόβλημα μέ πιό πρακτικό, περιέργο τρόπο: «ὑπάρχει ὁ φόβος ὁ ἀναμιμνησκόμενος τῶν προηγούμενων ζωῶν του, νά πληροφορηθεῖ καί ὄχι πολύ ὠραῖα πράγματα πού ἔκανε σ’ αὐτούς τούς προηγούμενους βίους. Θά μάθει μιᾶ ἀλήθεια πού δέ θά εἶναι οὔτε εὐχάριστη οὔτε βοηθητική γιά τήν παρούσα του ἐξέλιξη - ζωή... ἡ σαρκούμενη ψυχὴ πρέπει νά μένει ἀπερίσπαστη καί ἀνεπηρέαστη στίς σχέσεις της μέ τούς ἀνθρώπους πού ἔχουν παίξει σπουδαῖο ρόλο στή ζωὴ ἢ πρόκειται νά παίξουν. Εἶναι φυσικότατο, ὅταν κανεῖς ὑπεύθυνα πιά πληροφορηθεῖ γιά τίς προβιωτές του, νά τοποθετηθεῖ ἀνάλογα ἀπέναντι σέ ζῶντες σήμερα συναθρώπους, πού τότε τόν ἀδίκησαν, τόν συκοφάντησαν, τόν φυλάκισαν, τόν φόνευσαν πιθανῶς κτλ. Αὐτή ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων τοποθέτηση δημιουργεῖ ἀναστολή σ’ ὅλη τήν ἐξέλιξη, ἐνῶ ἡ λησμονιά εἶναι μεγάλη δύναμη πού βοηθᾷ τόν ἄνθρωπο νά μείνει ἀνεπηρέαστος στό ἔργο τῆς ἐξέλιξής του»⁶.

Ἀντί ἄλλης ἀπάντησης, μεταφέρουμε ἐδῶ τήν παρατήρηση τοῦ Ἐπίκουρου στή θεωρία τῶν Πυθαγορίων γιά τήν μετεμψύχωση, ὅπως τήν καταγράφει ὁ Cooper: «Ὁ Ἐπίκουρος ἔχει ἀντιταχθῆ πρὸς τή θεωρία τοῦ Πυθαγορισμοῦ λέγοντας ὅτι, ἐφόσον ἡ ψυχὴ δέν διατηρεῖ τήν ἀνάμνηση τῶν περασμένων ὑπάρξεων καί καμμία προσωπική ταυτότης ἐνσυνείδητος δέν κατοικεῖ μέσα στήν ὅλη σειρά τῶν ἐπαναγεννήσεων, οἱ συ-

νέπειες τῶν πράξεων ἐπιπίπτουν κατ’ ἀνάγκην σέ μιᾶ ἄλλη ὄντοτητα, πού δέν γνωρίζει τήν αἰτία τῆς τιμωρίας της καί συνεπῶς δέν γίνεται οὔτε καλύτερη, οὔτε σοφώτερη μέ τό νά ἔχη τιμωρηθῆ»⁷.

Εἶναι πάντως ἀπορίας ἄξιο, πῶς ἡ ψυχὴ πού «ἔκρινε» ὅτι πρέπει νά μετενσαρκωθεῖ, ἄρα εἶχε συναίσθηση τῆς πνευματικῆς της κατάστασης καί τῆς ἀνάγκης ἐπανενσωμάτωσής της, καί ἐπομένως θυμόταν τό Κάρμα της, χάνει κάθε ἀνάμνηση κατά τή νέα της «ζωή» καί ἄρα ἀγνοεῖ καί τόν λόγο τῆς νέας μετενσάρκωσής της καί τῆς ἐνδεχομένης ταλαιπωρίας της ὑφισταμένη ἕνα κακό Κάρμα! Πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει τιμωρία ἢ διαπαιδαγώγηση, ὅταν δέν ὑπάρχει ἡ συναίσθηση κάποιων παραβάσεων γιά τίς ὁποῖες ἤλθε νά πληρώσει καί μάλιστα μετά ἀπό πολλά χρόνια, ἴσως καί αἰῶνες; Εἶναι σάν νά διέπραξε κάποιο παιδί τῆς πρώτης τάξης ἕνα σφάλμα κι ἐμεῖς νά τιμωροῦμε πάλι ἕνα παιδί τῆς πρώτης τάξης μετά ἀπό δύο ἔτη. Τό ἐντυπωσιακό εἶναι ὅτι οἱ «μετενσαρκωτές» κάνουν λόγο γιά «ἐπιστήμη» καί «λογικὴ» ἀπάντηση στοὺς προβληματισμοὺς τοῦ ἀνθρώπου!

Στό ἴδιο κεφάλαιο τῆς «μνήμης» καί τῆς «λήθης» ἐντάσσονται, τέλος, καί οἱ ἀποκαλούμενες «ἀναδρομές» ἢ «ἀνάδρομη ὑπνώση», μέ τίς ὁποῖες ἐπιδιώκεται, μέσῳ τεχνητῆς ὑπνώσης, νά θυμηθεῖ ὁ ὑπνωτιζόμενος παλαιότερες δῆθεν ζωές του, ἀποδεικνύοντας ἔτσι ἀληθινὴ τήν μετενσάρκωση⁸. Ἐκτός βέβαια ἀπό τίς βάσιμες, ἀπό ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς, ἀμφισβητήσεις τῶν τεχνικῶν αὐτῶν καί τῶν ἐμπειριῶν πού τάχα αὐτές προβάλλουν, εἶναι καί μερικοὶ θεωρητικοὶ τῆς μετενσάρκωσης πού κάνουν λόγο γιά «φαντασίες». Ὁ ἴδιος ὁ Parus, ἀναφερόμενος στίς πνευματιστικὲς συγκεντρώσεις, παρατηρεῖ ὅτι ἐκεῖ ὁ ὑπνωτιζό-

7. Irv. Cooper, μν. ἔργ. σ. 86.

8. Βλ. Περισσότερα, π. Βασ. Γεωργοπούλου, Μετενσάρκωση (Μιὰ ἀκόμα διδαχὴ τοῦ ὄφειος), περιόδ. Ἐφημέριος, Μάϊος 2005, σ. 4.

5. Ἄν. Μπεζάντ, Μετενσάρκωση, σσ. 46, 47.

6. Νικ. Μαργιορῆ, μν. ἔργ., σσ. 388-389.

μενος «προσπαθεῖ νά φαντασθεῖ ποιός ἦταν καί συνήθως φαντάζεται πώς ἦταν ἓνα ἀξιόλογο ἄτομο, ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως καί ἰσχύος... βλέπει κανείς ἐλάχιστους δολοφόνους, μέθυσους, μικρεμπόρους ἢ ὑπηρέτες νά ἐπανασαρκώνονται. Πάντα ὑπάρχει ἓνας Ναπολέων... ὁ Λουδοβίκος 16^{ος}... διάσημοι Φαραώ...»⁹. Καί συμπεραίνει: «πλήθος ἀτόμων ὀραματίζεται καί ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἐπανενσάρκωση τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς... Αὐτά εἶναι τὰ λάθη τῆς ἡμιμάθειας πού... δαιμονίζουν τὰ καλύτερα μυαλά καί τὰ κάνουν νά παρεκτρέπονται ἠθικά ἢ διανοητικά, ἀνάλογα μέ τήν περίπτωση»¹⁰.

Καί ὁ γκουρού Σρί Σρίμαντ, ἀναφερόμενος σέ μιά περίπτωση «ὑπνωτικῆς ἀναδρομῆς», βεβαιώνει ὅτι «Ἐν τούτοις μεταγενέστερη ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι ὅλη αὐτή ἡ δραματική ἱστορία ἦταν φανταστική»¹¹.

Πέραν ὅμως τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ καί φανταστικοῦ χαρακτήρα τῶν λεγομένων «ἀναδρομῶν», ἔχει διαπιστωθεῖ σέ μερικές περιπτώσεις, ἀπό ἔγκυρους ἐπιστήμονες, ὅπως ἀπό τόν εἰδικά ἀσχοληθέντα μέ τήν μετενσάρκωση καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιοτζίγια Ἰαν Στήβενσον, καί ἡ παρουσία δαιμονικῶν στοιχείων. Αὐτό ἐπιβεβαίωσε μέ ἐπιστολή του στόν Στήβενσον καί ἰνδουϊστής δάσκαλος, γράφοντάς του ὅτι «καμμιά ἀπό τίς περιπτώσεις πού εἶχε καταγράψει δέν ἦταν περίπτωση μετενσάρκωσης, ἀλλά ἦταν περιπτώσεις κατάληψης ἀπό πνεύματα»¹².

9. Papus, ἔνθ. ἄνωτ., σ. 101.

10. Αὐτόθι, σ. 102. Ὁ Papus ὑποστηρίζει ὅτι «Ὁ Χριστός [πρόκειται περὶ τῆς "χριστικῆς" κατάστασης καί ὄχι περὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ] ἔχει ἓνα "οἶκο" ὅπου ὑπάρχουν ἑκατομμύρια πνεύματα. Κάθε φορά πού κάποιο πνεῦμα ἀπό αὐτά ἐπανενσαρκώνεται, ὑπακούει ἐπάνω στή γῆ στόν ἀκόλουθο νόμο: 1ο Εἶναι ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας του. 2ο Ὁ πατέρας του ὀνομάζεται πάντοτε Ἰωσήφ καί ἡ μητέρα του ὀνομάζεται πάντοτε Μαρία ἢ ἔχουν τό ὄνομα πού ἀντιστοιχεῖ ἀριθμολογικά σέ ἄλλη γλῶσσα μέ αὐτά τὰ δύο ὀνόματα», αὐτόθι.

11. Ἐπιστρέφοντας, ἔνθ. ἄνωτ. σ. 117-118.

12. Βλ. π. Βασ. Γεωργοπούλου, μν. ἔργ., καθὼς καί τίς σχετικές παραπομπές, σ. 5.

7. Αὐθαίρετοι ἰσχυρισμοί

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς μετενσάρκωσης, παρερμηνεύοντας ἐδάφια τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τούς λόγους τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι καί χριστιανική διδασκαλία. Τά σπουδαιότερα ἐδάφια, τά ὁποῖα ἐπικαλοῦνται γιά νά στηρίζουν αὐθαίρετα τούς ἰσχυρισμούς τους, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

α) Ἰωάννης - Ἡλίας

Ματθ. ια' 14: «καί εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτός ἐστίν Ἡλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι». Καί **Ματθ. ιζ' 12-13,** (σέ συσχετισμό μέ τό **Μάρκ. θ' 13:** «Ἡλίας ἤδη ἦλθε, καί οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν, καί ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν... Τότε συνῆκαν οἱ μαθηταί ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς».

Ὁ λόγος στά ἐδάφια αὐτά εἶναι περὶ τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου, τόν ὁποῖο ὁ Κύριος χαρακτηρίζει ὡς τόν «ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα» (Ματθ. ια' 11). Ἰσχυρίζονται, λοιπόν, ὅτι στά ἐδάφια αὐτά ἐμφανίζει ὁ Κύριος τόν Ἰωάννη ὡς μετενσάρκωση τοῦ Προφήτη Ἡλία.

Ὅμως, ὁ Κύριος στά ἐδάφια αὐτά ταυτίζει καί δέν ταυτίζει τόν Ἰωάννη μέ τόν Ἡλία. Ἀφ' ἑνός μὲν, λέει ὅτι «Ἡλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καί ἀποκαταστήσει πάντα» (Ματθ. ιζ' 11), δείχνοντας τὰ ἔσχατα καί τὰ γεγονότα πρό τῆς Β' Παρουσίας Του. Διαχωρίζει ἔτσι τόν Ἡλία ἀπό τόν Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη ἔλθει, χωρίς νά ἔχει «ἀποκαταστήσει πάντα». Στή συνέχεια λέει ὁ Κύριος: «λέγω δέ ὑμῖν ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε καί οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν». Πῶς λοιπόν πρέπει νά ἐννοηθοῦν οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Κυρίου;

Εἶχε προφητευθεῖ ἀπό τόν Προφήτη Μαλαχία ὅτι «Καί ἰδοῦ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τόν Θεοβίτην, πρὶν ἢ ἔλθειν τήν ἡμέραν Κυρίου τήν μεγάλην καί ἐπιφανῆ, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρός πρός υἱόν καί καρδίαν ἀνθρώπου πρός τόν πλησίον

αὐτοῦ, μή ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην» (Μαλαχ. δ' 4-5).

Καί ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου, προαναγγέλλοντας τὴν γέννηση τοῦ Ἰωάννου στὸν Ζαχαρία, τοῦ εἶπε ὅτι: «Καί αὐτός προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ» (Λουκ. α' 17), δηλαδή θὰ ἔλθῃ μέ τὰ ἴδια χαρίσματα καὶ τὴν δύναμη τοῦ Ἡλία.

Ἐπομένως, ἡ «ἡμέρα Κυρίου ἢ μεγάλη καὶ ἐπιφανής» δέν εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Λόγου, ἢ ἐπὶ γῆς Ἐπιφάνεια τοῦ Χριστοῦ, πρόδρομος τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Ἰωάννης, ἀλλά ἡ «ἡμέρα Κυρίου», ἢ Β' Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, πρό τῆς ὁποίας θὰ «ἔλθῃ» ὁ ἱστορικός Ἡλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (βλ. καὶ Ἀποκ. ια' 3-10).

Κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ μάλιστα τὸν ἱερό Χρυσόστομο, ὁ Κύριος ὀνομάζει Ἡλία τὸν Ἰωάννη λόγω τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του μέ τὸ ἔργο τοῦ Ἡλία. Ἀλλά καὶ ὁ παρεξηγημένος Ὡριγένης γράφει ἐν προκειμένῳ: «Ἡλίας οὖν ὁ Ἰωάννης οὐ διὰ τὴν ψυχὴν λέλεκται, ἀλλὰ διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δύναμιν, ἅτινα οὐδὲν λυπεῖ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν λόγον»¹³. Ὅπως λοιπὸν ὁ Ἰωάννης ἦλθε ὡς Πρόδρομος τῆς Α' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ ὁ Ἡλίας θὰ ἔλθῃ ὡς πρόδρομος τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλωστε, ὁ Προφήτης Ζαχαρίας δηλώνει καὶ τὴν πατρίδα τοῦ Ἡλία, ὀνομάζοντάς τον «Θεσβίτην». Καὶ βεβαίως, ὁ Πρόδρομος δέν ἦταν «Θεσβίτης». Ἀκόμη, συμπληρώνει ὁ Ζαχαρίας, κάτι πού ὑπογραμμίζει καὶ ὁ Κύριος, ὅτι θὰ ἐπαναφέρει τοὺς Ἰουδαίους στὴν ὀρθή πίστη, γεγονός πού δέν συνέβη ἐπὶ Ἰωάννου.

Τέλος, πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε δύο ἀκόμη σημεία: 1) ὁ Ἡλίας, κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, δέν πέθανε, γιὰ νὰ μετενσαρκωθεῖ ὡς Πρόδρομος. Ἡ μετενσάρκωση

ὁμως ἀκολουθεῖ τὸν φυσικό θάνατο, καί τὸ κυριώτερο: 2) Ὁ ἴδιος ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἂν εἶναι ὁ Ἡλίας τὸν ὁποῖον ἀνέμεναν, ἀπάντησε: «οὐκ εἰμί» (Ἰωάν. α' 21).

Ἐπομένως, τόσο ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἐδάφια, ἀλλά ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ ἐδάφιο ἀποδεικνύονται ὡς ψευδεῖς οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν «μετενσαρκωτῶν»¹⁴.

β) Χριστὸς καὶ Ἀβραάμ - «Χριστὸς» πρὸ τοῦ Χριστοῦ¹⁵;

Ἰωάν. η' 58: «πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί».

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς μετενσαρκώσεως, παρερμηνεύοντας τὸ ἐδάφιο, ἰσχυρίζονται ὅτι «βλέπουν» σ' αὐτὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε ζήσει μιὰ ἄλλη ζωὴ, πρὸ τοῦ Ἀβραάμ.

Βεβαίως, ἐδῶ ὁ Κύριος θέλει νὰ διδάξει ὅτι ὁ Ἰδιος, δέν εἶναι ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλά ὅτι ὡς Θεὸς ὑπάρχει αἰωνίως, ἀκόμη καὶ πρὸ τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ γενάρχη τῶν Ἑβραίων.

γ) Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός:

Ἰωάν. θ' 1-7: «Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλὸς γεννηθῆι»; Ἀλλά καὶ τὸ ἐδάφιο αὐτὸ τίποτε δέν λέει περὶ μετενσαρκώσεως. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐξέφρασαν στὸν Κύριο τὴν ἀπορία τους γι' αὐτὸ πού ἔβλεπαν. Δέν ἐρωτοῦσαν ἂν στὸν τυφλό συνέβαινε «ὁ νόμος τοῦ Κάρμα», ἀφοῦ

14. Ἀλλά καὶ τὸ ἐδάφιο Λουκ. θ' 7-8, δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τὴν μετενσάρκωση, κάνει μάλιστα λόγο γιὰ «ἀνάσταση» τοῦ Ἰωάννη, ἢ κάποιου ἀπὸ τοὺς προφῆτες καὶ ἐπομένως ἀνατρέπει τὴν δοξασία αὐτή.

15. Σχετικό εἶναι καὶ τὸ Ματθ. ιστ' 13-14, τὸ ὁποῖο οἱ ὀπαδοὶ τῆς μετενσάρκωσης ἐπίσης διαστρεβλώνουν: «Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

Ἰσχυρίζονται τελείως ἀβάσιμα ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση ὁ Χριστὸς ἤθελε νὰ μάθει ποίος νόμιζαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι ἦταν σέ προηγούμενη μετενσάρκωσή του. Τὸν θέλουν μάλιστα ὡς ἓναν ἄνθρωπο πού ἐφθασε στὴν τελείωση καὶ ἦλθε πλέον σέ ἐκούσια μετενσάρκωση. Ὁ Κύριος, μέ τὸν τρόπο αὐτό, ἤθελε νὰ καταργήσει τὴν πλανημένη γι' αὐτὸν γνώμη τῶν Ἰουδαίων (ὡς τοῦ ἐγκοσμίου Μεσσία) καὶ νὰ διδάξει τοὺς μαθητὲς Του ποίος πραγματικά ἦταν.

13. Ὡριγένη, *Εἰς τὸ κατὰ Ματθ. τ. ιγ' 2*. ΒΕΠΕΣ τ. 13, σσ. 167, 26-30.

οὔτε στήν Παλαιά Διαθήκη μπορεῖ νά στηριχθεῖ ἡ δοξασία αὐτή, οὔτε οἱ Ἑβραῖοι πίστευαν στή μετενσάρκωση.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, στήν ἀπάντησή του, οὐσιαστικά ἀκυρώνει τόν ἰσχυρισμό τῶν ὀπαδῶν τῆς μετενσαρκώσεως. «*Οὔτε οὗτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῶ*». Ὁ τυφλός, δηλαδή, δέν «πλήρωνε» κάποιο κακό Κάρμα προηγούμενης ζωῆς του. Σκοπός τῆς περιπέτειάς του ἦταν νά ἀποκαλυφθεῖ στους ἀνθρώπους ἡ δύναμη καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι νά τιμωρηθεῖ ὡς τυφλός. Ὁ Κύριος τονίζει τό ἀποτέλεσμα πού θά προκύψει ἀπό τήν ἀσθένεια τοῦ τυφλοῦ καί ὄχι τήν αἰτία, πού δέν ὑπῆρχε¹⁶.

δ) Ὁ Παῦλος

Γαλ. στ' 8-9: «*ὁ γάρ ἐάν σπείρῃ ἄνθρωπος τοῦτο καί θερίσει*».

Τοῦ ἐδαφίου αὐτοῦ γίνεται συχνότατη καί δυναμική χρήση. Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς μετενσάρκωσης ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Παύλου ἀποτελοῦν «ἐπιτομή τοῦ Νόμου τοῦ Κάρμα»¹⁷.

Ὅμως, ἀπό τήν μελέτη τοῦ ὅλου ἐδαφίου, ἐξάγεται ὅτι ὁ Παῦλος ἐδῶ διδάσκει ὅτι ὅποιος ἐνεργεῖ κατά τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός, ὁ ἴδιος θά θερίσει αἰώνια κόλαση. Τίποτε περισσότερο.

ε) Πατέρες καί Ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς

Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς μετενσάρκωσης, ἀνατρέποντας καί κατακρεουργώντας κυριολεκτικά τὰ κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφανίζουν περισσότερους ἀπό δεκατέσσερις Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (ἀπό τούς ἐπιφανέστερους) νά ἐνστερνίζονται καί νά διδάσκουν τήν μετενσάρκωση¹⁸.

16. Βλ. περισσότερα στό π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, μνημ. ἔργ. σ. 85.

17. Βλ. περιόδ. «Παραψυχολογία», Ιούν. 1980, σ. 93.

18. Βλ. Γαβρ. Σιμονέτου, μνημ. ἔργ. σ. 9 ἐξ.

Ἰδιαιτέρως ἐπιμένουν ὑποστηρίζοντας ὅτι ὁ Ὠριγένης (185-254 μ.Χ.) καί ὁ ἰ. Αὐγουστῖνος (354-430 μ.Χ.), ὑπῆρξαν ὑπέρμαχοι τῆς δοξασίας αὐτῆς. Ὅμως, ἀπό τήν μελέτη τῶν πατερικῶν κειμένων προκύπτει ὅτι, ὄχι μόνον κανεῖς ἀπ' αὐτούς δέν ἀποδέχεται τήν ἀντιγραφική καί ἀντιχριστιανική αὐτή κακοδοξία, ἀλλά καί καταδικάζουν κάθε σκέψη γί' αὐτή.

Στά πλαίσια τῆς σύντομης αὐτῆς ἐργασίας μας εἶναι ἀδύνατο νά ἐπεκταθοῦμε στό κεφάλαιο αὐτό. Ἐπειδή ὅμως, εἰδικά γιά τόν Ὠριγένη, ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Ε' Οἰκουμενική Σύνοδος (553 μ.Χ.), μέ τήν ἐπέμβαση τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τόν κατεδίκασε γί' αὐτή τήν ἰδέα του, ἀνατρέποντας ἔτσι τήν μέχρι τότε ἀποδοχή τῆς δοξασίας αὐτῆς ἀπό τήν Ἐκκλησία, θά ἀναφερθοῦμε πολύ σύντομα στό θέμα αὐτό.

Πρωτίστως, πρέπει νά παρατηρήσουμε ὅτι ἡ καταδίκη τοῦ Ὠριγένη εἶχε γίνει δέκα ἔτη πρό τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπό τήν ἐνδημοῦσα Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως (543 μ.Χ.). Στήν Ε' Οἰκουμενική Σύνοδο καταδικάστηκαν τὰ ἔργα τοῦ Ὠριγένη (Ὠριγενισμός) καί οἱ κακοδοξίες του περὶ προὔπαρξης τῶν ψυχῶν, ἀποκατάστασης τῶν πάντων καί μερικές χριστολογικές ἀποκλήσεις του. Πουθενά στά Πρακτικά τῆς Συνόδου δέν ὑπάρχει καί ἡ ἐλάχιστη ἀναφορά στή μετενσάρκωση.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἴδιος ὁ Ὠριγένης σέ πολλά σημεῖα τῶν συγγραμμάτων του, ἀπορρίπτει καί καταδικάζει τήν κακοδοξία αὐτή, ἀποκαλώντας τήν «μετενσωμάτωσιν». Θά περιοριστῶ σέ δύο μόνο φράσεις του: «...Ἐν τούτοις Ἡλίας οὐχ ἡ ψυχὴ (Ἡλίου) δοκεῖ μοι λέγεσθαι, ἵνα μὴ ἐμπίπτω εἰς τό ἀλλότριον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ περὶ μετενσωμάτωσης δόγμα, οὔτε παραδιδόμενον ὑπό τῶν ἀποστόλων οὔτε ἐμφαινόμενον ὑπό τῶν γραφῶν»¹⁹.

19. Ὠριγένη, *Εἰς τό κατά Ματθαῖον*, τόμ. ιγ' 1, ΒΕΠΙΕΣ, τόμ. 13, σ. 162, 20-28.